

Arrest

nr. 247 237 van 12 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 januari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2019 dient de verzoekster, die verklaart de Chinese nationaliteit te hebben, bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Uit onderzoek van de vingerafdrukken in de VIS-databank, blijkt dat de Franse autoriteiten te New Delhi (India) de verzoekster op 22 mei 2019 een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van vijftien dagen tussen 22 mei 2019 en 21 juni 2019.

Op 12 september 2019 wordt de verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan het verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven en in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 25 oktober 2019 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Franse instanties. Op 26 december 2019 stemt Frankrijk in met het overnameverzoek, op grond van artikel 12, lid 4, van de Dublin III-verordening.

Op 28 januari 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) vervolgens een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : T.
voornaam : T.
geboortedatum : (...)1991
geboorteplaats : D.
nationaliteit : China*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw T. T., hierna de betrokkene, verklaart de Chinese nationaliteit te hebben. Op 23.08.2019 meldde zij zich aan bij onze diensten waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 27.08.2019 diende zij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit van enig persoonlijk document, aangezien ze verklaarde dat de smokkelaar al haar documenten afnam in India.

Op 12.09.2019 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Ze verklaarde dat ze op 21.08.2019 in India vertrok. Dat is het land waar ze geboren is en haar hele leven heeft gewoond. De betrokkene reisde met het vliegtuig via de luchthaven van Abu Dhabi en een andere onbekende luchthaven om vervolgens op 22.08.2019 aan te komen in België.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008. De treffers tonen aan dat de Franse autoriteiten in New Delhi (India) de betrokkene op 22.05.2019 een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van 15 dagen tussen 22.05.2019 en 21.06.2019. Een andere treffer toont aan dat de Italiaanse autoriteiten in New Delhi (India) de betrokkene reeds een visum verstrekten op 09.05.2019. Dat visum was geldig voor een verblijf van 5 dagen tussen 10.05.2019 en 14.05.2019. De betrokkene was op beide momenten in het bezit van een paspoort van India met nummer (...), afgegeven op 02.04.2019 en geldig tot 28.11.2027. Dit paspoort gaf ze naar eigen zeggen in India af aan een smokkelaar.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België internationale bescherming te verzoeken en of ze

met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Ze verzet zich tegen een overdracht aan Italië of Frankrijk, omdat ze daar niemand kent en nog nooit geweest is. Ze zou dan ook liever in België blijven om bij haar partner te kunnen blijven.

Op 25.10.2019 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse en Franse instanties. Op 26.12.2019 stemden de Franse instanties met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met ons verzoek. Van de Italiaanse autoriteiten hebben we tot op vandaag geen antwoord ontvangen.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt de betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of op refoulement de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel, in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

De Franse instanties stemden met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen en de Franse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Claire Tripier, "Asylum Information Database - Country Report : France – 2018 Update", laatste update in maart 2019, hierna AIDArapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 49). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Zo moeten aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur, waarbij zij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 49). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Toulouse - Blagnac. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de prefectuur Haute Garonne. We wijzen er ook op dat Toulouse de hoofdstad van deze prefectuur is en op ongeveer 10 kilometer van de luchthaven van Toulouse – Blagnac ligt waaruit we besluiten dat de verplaatsing van de luchthaven naar de verantwoordelijke prefectuur niet onoverkomelijk zal zijn.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("Hébergement d'Urgence Dédié aux Demandeurs d'Asile"- HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("Centres d'Accueil et d'Examen de Situation Administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 86.592 plaatsen (pagina 82). In de loop van 2019 beogen de bevoegde diensten nog de creatie van 1000 bijkomende plaatsen in het CADA-systeem en 2500 in noodopvangstructuren. De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 86). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan. Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan

worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 89). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn ook van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid als verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verscheidene Franse organisaties uitten in een in juni 2019 verschenen rapport, "Centres et Locaux de Rétention Administrative – 2018 rapport" (<http://www.asylumineurope.org/news/06-07-2018/france-immigration-detentionincrease-continues>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) opnieuw bezorgdheid over de toename van het aantal in detentie geplaatste vreemdelingen, waaronder ook kinderen, in de Franse gesloten centra (CRA, "Centres de Rétention administrative"). Hieromtrent wensen we op te merken dat een administratieve vasthouding op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert en het vermelde rapport niet leidt tot de conclusie dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk worden gekenmerkt door een systemisch falen en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien. Er zijn verder geen aanwijzingen dat de betrokkene na overdracht in detentie zal worden geplaatst.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden tot op heden ook geen medische attesten of andere documenten betreffende haar fysieke gezondheidstoestand aangebracht. We zijn dan ook niet in het bezit van concrete elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo hebben verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

Desbetreffend verwijzen we opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat verzoekers om internationale bescherming, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (PUMA), waarbij asielzoekers, waaronder ook Dublin terugkeerders - tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) voor afgewezen asielzoekers of personen zonder verblijfsdocumenten (AIDA-rapport pagina 89). Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven werkdagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Wat betreft de door de betrokkene specifiek opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name omdat haar partner hier verblijft (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van de betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Daarnaast is het ook belangrijk op te merken dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). De partner van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2(g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn en dat er dus geen reden is om het verzoek verder in België te behandelen.

Wat de betrokkene haar verklaring betreft over haar reden van verzet tegen een overdracht aan Frankrijk, namelijk dat ze daar niemand kent en er nog nooit is geweest, wensen we kort te benadrukken dat er in dit geval geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule zoals in verordening 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten."

Op 25 februari 2020 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 244 032 / II.

Op 16 maart 2020 wordt de verzoekster daadwerkelijk overgebracht naar Frankrijk. De overdracht geschiedt via de luchthaven van Toulouse.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De partijen werden per brief van 28 september 2020 opgeroepen voor de terechtzitting van 19 oktober 2020. In deze oproeping werd aan de beide partijen - met toepassing van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) - gevraagd om alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekster, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.

De verweerder heeft, gevolg gevende aan de voormelde vragen, een “*verslag vertrek*” overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoekster op 16 maart 2020 naar Frankrijk werd overgebracht met vlucht nr. SN3667 met bestemming Toulouse Blagnac (TLS), Frankrijk. Ook de advocaat van de verzoekster heeft laten weten dat de verzoekster actueel in Frankrijk verblijft, waar haar asielprocedure verder loopt.

Ter terechtzitting werd aan de advocaat van de verzoekster gevraagd of deze laatste momenteel ook opvang geniet tijdens de procedure om internationale bescherming die thans in Frankrijk loopt. De advocaat van de verzoekster antwoordt bevestigend en doet uitdrukkelijk afstand van de kritiek in het eerste middel aangaande het risico dat er in Frankrijk geen adequate opvang kan worden verkregen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Zoals uiteengezet onder punt 2.2., heeft de advocaat van de verzoekster ter terechtzitting afstand gedaan van het onderdeel van het eerste middel waarbij de opvangproblemen in Frankrijk worden aangekaart. Aldus werd enkel de volgende kritiek weerhouden:

“Doordat verwerende partij in toepassing van art 51/5 van de vreemdelingenwet verzoekende partij wenst over te dragen aan de Franse instanties.

Terwijl verwerende partij toepassing had dienen te maken van art. 51/5 § 2 Vreemdelingenwet en (...).

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Verzoekende partij woont al sedert augustus 2019 in bij haar vriend en schoonfamilie. Voor verzoekende partij leek het de normaalste zaak ter wereld dat verwerende partij zich bevoegd zou verklaren om de aanvraag tot internationale bescherming ten gronde te beoordelen ex art. 51/5 § 2 Vreemdelingenwet.

Haar verrassing was groot toen ze de beslissing van 28.01.2020 ontving, waarin geoordeeld wordt dat ze dient overgebracht te worden naar de luchthaven van Toulouse –Blagnac (FR).

(...)

Vooreerst is er art. 51/5 § 2 Vreemdelingenwet dat stelt:

“Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.”

Verwerende partij heeft de mogelijkheid om het verzoek tot internationale bescherming van verzoekende partij te beoordelen in België.

Verzoekende partij woont samen in het gezin van haar vriend. Daardoor moeten er overigens geen kosten voor verzoekende partij betaald worden, noch door Fedasil, noch door het lokale ocmw. Verzoekende partij heeft er niet alleen een opvang, een structuur en een zekerheid, het vormt bovendien haar kerngezin (cf. de voorgenomen aanvraag tot wettelijke samenwoning met haar vriend, dhr. G. T.). Om daarvan af te wijken dient verwerende partij toch met goede argumenten af te komen.

Wanneer verwerende partij de behandeling ten gronde niet in België wenst uit te voeren, dient aangegeven te worden waarom dat niet gebeurt. Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij daar geen ernstig antwoord op kan geven.”

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet aldus duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan. De Raad stelt vast met name dat de gemachtigde de beslissing in rechte heeft gemotiveerd op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12, lid 4, van de Dublin III-verordening. Daarnaast heeft de gemachtigde ook geconcludeerd dat er geen grond is om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekster in België te behandelen op grond van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening.

De bestreden beslissing bevat tevens een motivering in feite. Er wordt toegelicht dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming nu uit het ‘Visum Information System’ blijkt dat de Franse autoriteiten de verzoekster een visum hebben verstrekt voor de Schengenzone en nu de Franse overheden het overnameverzoek hebben aanvaard op grond van artikel 12, lid 4, van de Dublin III-verordening. Er wordt verder op uitvoerige wijze gemotiveerd dat de gemachtigde geen kennis heeft van concrete elementen betreffende de asielpprocedure of de opvangvoorzieningen in Frankrijk waaruit zou kunnen blijken dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming – in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Tevens wordt rekening gehouden met verzoeksters verklaringen tijdens haar gehoor en wordt gemotiveerd dat hieruit niet blijkt dat de verzoekster, door een overdracht aan Frankrijk, een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekster kan voorts niet worden gevolgd waar zij stelt dat er niet wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde, niettegenstaande de samenwoning en de relatie met de heer G.T. die erkend vluchteling is in België, het verzoek om internationale bescherming niet in België wenst te behandelen. De verzoekster verwijst in dit verband naar de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming in België te behandelen, zoals voorzien in artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 2.

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

(...)

§3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

(...)

§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

(...)”

Met toepassing van artikel 51/5, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, diende de gemachtigde dan ook in de eerste plaats te onderzoeken welke lidstaat krachtens “*de Europese regelgeving die België bindt*” verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat de verzoekster hier ten lande op 27 augustus 2019 indiende. Hiermee wordt aldus verwezen naar de Dublin III-verordening, die directe werking heeft in België, en waarin de criteria en instrumenten worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Artikel 3, lid 1, van de Dublin III-verordening bepaalt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat Frankrijk de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming heeft aanvaard met toepassing van artikel 12, lid 4, van de Dublin III-verordening.

Artikel 12, lid 4, van de Dublin III-verordening is opgenomen onder hoofdstuk III van de Dublin III-verordening en voorziet dat, wanneer de verzoeker houder is van een visum dat minder dan twee jaar is verlopen en dat hem daadwerkelijk toegang heeft verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, de visumverstreckende lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, *quod in casu*.

Het kan dan ook niet worden betwist dat Frankrijk, krachtens artikel 3, lid 1, *juncto* artikel 12, lid 4, van de Dublin III-verordening, krachtens de Europese regelgeving de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. (...)”

Deze bepaling betreft de zogeheten “soevereiniteitsclausule”, en biedt aan de lidstaten de mogelijkheid (die evenwel aan bepaalde plichtplegingen is onderworpen) om de criteria van de Dublin III-verordening niet toe te passen en alsnog zelf over te gaan tot de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Deze mogelijkheid, die ook in artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt vermeld, betreft echter duidelijk de afwijking op de algemene regel dat de criteria die bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dwingend worden geregeld onder hoofdstuk III van de Dublin III-verordening. Wanneer de algemene regel wordt toegepast, en dit des te meer nu deze door een Europese verordening wordt opgelegd, dan hoeft de betrokken overheid niet uitdrukkelijk te motiveren waarom hij hiervan niet afwijkt. De formele motiveringsplicht strekt er immers enkel toe te verantwoorden op welke juridische en feitelijke gronden een bepaalde beslissing wordt getroffen, zonder dat tevens uitdrukkelijk moet worden verantwoord waarom er geen andere beslissing wordt genomen.

Niettemin moet worden vastgesteld dat de thans bestreden akte wel degelijk motieven bevat als waarom er in verzoeksters geval geen toepassing kan worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening:

“Wat betreft de door de betrokkene specifiek opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name omdat haar partner hier verblijft (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van de betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Daarnaast is het ook belangrijk op te merken dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). De partner van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2(g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn en dat er dus geen reden is om het verzoek verder in België te behandelen.

Wat de betrokkene haar verklaring betreft over haar reden van verzet tegen een overdracht aan Frankrijk, namelijk dat ze daar niemand kent en er nog nooit is geweest, wensen we kort te benadrukken dat er in dit geval geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule zoals in verordening 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.”

Aangezien artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, slechts de parafrasering betreft van voormeld artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening, die rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde, volstaat deze motivering tevens in het licht van artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde niet motiveert waarom hij niet wenst dat het verzoek om internationale bescherming in België wordt behandeld.

Een schending van de formele motiveringsplicht, of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekster nog stelt dat zij met haar vriend en zijn ouders samenwoont en dat er dus voor de Belgische overheden geen kosten zijn verbonden aan haar verblijf in België, betreft dit betoog een loutere opportunistiekritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. De Raad wijst er op dat uit de

motieven van de bestreden beslissing duidelijk naar voor komt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met verzoeksters verklaring dat zij samenwoont met haar partner en dat hij ook concreet aangeeft waarom dit element niet volstaat om het verzoek om internationale bescherming alsnog in België te behandelen. De verzoekster gaat op geen enkele wijze in op deze concrete motieven. De verzoekster toont dan ook niet aan dat de motieven, zoals hierboven geciteerd, niet in alle redelijkheid zouden volstaan om te besluiten dat er geen toepassing kan worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule.

De verzoekster betwist op zich niet dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, noch dat het de gemachtigde toekwam om met toepassing van de Dublin III-verordening over te gaan tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde foutief, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen heeft vastgesteld dat Frankrijk de verantwoordelijke staat is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en dat er *“geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.”* De gemachtigde kon dan ook overgaan tot het weigeren van het verblijf met het bevel om zich naar Frankrijk te begeven. Het feit dat de gemachtigde de mogelijkheid heeft, overeenkomstig artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, om het verzoek zelf te behandelen, doet hieraan geen afbreuk.

Waar de verzoekster thans naar voor brengt dat zij de intentie heeft om een aanvraag in te dienen met het oog op de wettelijke samenwoning met G.T., merkt de Raad op dat de wettigheid van de bestreden beslissing moet worden beoordeeld op grond van de gegevens waarvan de gemachtigde kennis had of had kunnen hebben op het moment dat hij de beslissing nam. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekster, voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing en in haar gehoor van 12 september 2019, geen melding maakte van dergelijke intenties. Deze argumentatie, die thans voor de eerste maal naar voor wordt gebracht, kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat verwerende partij een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd

Toelichting:

Uit de uiteenzetting hierboven en stuk 2 blijkt dat verzoekster al sedert augustus samenwoont met dhr. G. T., met wie zij een relatie heeft.

Verzoekster vormt een kerngezin met dhr. G. T. en diens moeder en zus, te 8400 Oostende, (...)straat 22/0201.

Partijen wensen hun leven samen verder uit te bouwen, reden waarom zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning wensen in te dienen.

Zij kregen echter de kans niet: net voor de opgevraagde administratieve stukken bij verzoekster toekwamen werd ze door de lokale politie opgepakt en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge.

Pas op 26.02.2020 (daags na de aanhouding van verzoekster) heeft dhr. G. T. de documenten noodzakelijk voor een aanvraag tot wettelijke samenwoning ontvangen. Deze documenten worden gevoegd als stuk 3.

De partner van verzoekster kan haar onmogelijk gaan vervoegen in Frankrijk. Dhr. G. T. heeft nog geen eigen inkomsten (mag wegens ziekte nog zeker zes maand niet werken) en woont in bij zijn ouders. Ze werden in België erkend als vluchteling.

De meest logische gang van zaken is dat (1) ook de asielaanvraag van verzoekster in België zou beoordeeld worden en (2) verzoekster in België kan blijven bij haar partner en schoonfamilie. Men kan toch niet verwachten dat de schoonfamilie alles achter zou laten om in een ander land een nieuw leven op te bouwen?

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een zware schending van art. 8 EVRM.

Verzoekster loopt dan ook een reëel risico om spoedig uitgezet te worden, waardoor haar familieband bruusk zou verbroken worden, met quasi geen garantie op herstel."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé-, gezins- of familieleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé-, gezins- en/of familieleven dat van die aard is dat het onder het toepassingsgebied valt van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Het gaat evenwel om autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-, een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het concrete privé-, het familie- of gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij zich beroept. De verzoekster blijft op dit punt echter in gebreke.

De verzoekster geeft aan dat zij een kerngezin vormt met haar partner, de heer G. T., en diens moeder en zus en zij stelt dat de uitzetting deze familieband bruusk zou verbreken. De verzoekster beroept zich aldus op een gezins- en familieleven dat zij in België zou hebben opgebouwd nu zij sedert augustus 2019 samenwoont met G. T. en diens moeder en zus. De Raad wijst er op dat er *in casu* geen enkel begin van bewijs voorligt van effectief beleefde nauwe banden met de heer G. T., diens moeder en zus. Het loutere gegeven dat allen sedert 28 augustus 2019 onder hetzelfde dak wonen (zie stuk 2, inventaris verzoekschrift), volstaat niet. De Raad wijst erop dat het sowieso om een relatief korte periode gaat: de betrokkenen waren slechts vijf maanden op hetzelfde adres woonachtig toen de bestreden beslissing werd getroffen. Bovendien geeft de verzoekster in de feiten uiteenzetting van het verzoekschrift aan dat zij de heer G. T. pas na haar aankomst in België leerde kennen, dat zij meteen mocht gaan inwonen bij het gezin van G. T., dat het meteen goed klikte en dat zij "vervolgens" een relatie hebben opgestart. De Raad wijst er op dat de concrete banden moeten worden beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen. Aangezien de relatie volgens de verzoekster

zelf pas zou zijn gestart nadat zij introk bij de heer G. T. en diens gezin, staat het hoe dan ook vast dat het om een zeer prille relatie gaat. Bovendien worden de concrete affectieve banden tussen de heer G. T. en de verzoekster ook op geen enkele wijze gestaafd door enig begin van bewijs. De verzoekster brengt enkel geboortecertificaten en celibaatscertificaten (deels gebaseerd op een loutere verklaring op eed – affidavit) bij, doch hieruit kan uiteraard nog geen bewijs worden gedistilleerd met betrekking tot de beweerdde liefdesrelatie tussen de verzoekster en de heer G. T. Het spreekt voor zich dat loutere beweringen omtrent een liefdesrelatie niet volstaan om aan te tonen dat er sprake is van een partnerrelatie die dermate hecht en onverbreekbaar is dat zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM dient te genieten. Ook de enkele bewering dat de verzoekster en de heer G. T. een aanvraag voor een wettelijke samenwoning wensen in te dienen en dat zij daartoe stukken hebben opgevraagd, kan niet overtuigen. Het staat op zicht van de voorliggende stukken immers vast dat er op de datum van de bestreden beslissing, datum waarop het bestaan van de gezins- en familiale banden geëvalueerd dient te worden, nog geen dergelijke aanvraag werd ingediend. Bovendien toont de verzoekster ook niet aan dat zij voorafgaand aan de bestreden beslissing reeds bij de bevoegde diensten melding zou hebben gemaakt van haar intentie tot het afsluiten van een wettelijke samenwoning met de heer G. T. Voorts kan het loutere gegeven dat de moeder en zus van de heer G. T. de verzoekster sedert enkele maanden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een onderdak hebben geboden, evenmin volstaan om aan te tonen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven.

Aangezien de verzoekster in gebreke blijft om concreet aannemelijk te maken dat zij in België een gezins- of familieleven heeft ontplooid dat onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM, kan zij zich niet dienstig beroepen op de schending van dit verdragsartikel.

De loutere bewering dat G. T. wegens ziekte en gebrek aan inkomen de verzoekster niet kan vervoegen in Frankrijk, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De beweerdde ziekte en het voorgehouden gebrek aan inkomen van de heer G. T., worden overigens evenmin gestaafd door enig begin van bewijs.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet concreet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE